

gør, naar vi understøtte paa disse Konti, VI. A. 2. og 3. Jeg antager, at vort Synspunkt og Standpunkt maa være dette, at vi mene, at disse Forsfatteres Virksomhed har Betydning for Samfundet og for Staten, og at det er Statens Interesse, vi tjene, naar vi understøtte dem. Vor første Betragtning gaar altsaa ud paa dette, at det er Staten, vi gøre en Tjeneste med, hvad vi bevilge her i Salen, og det næste er dette, at Forsfatterne i og for sig faa Pengene, og hvad Gavn det er for dem at faa Pengene. Det første er Staten, det næste er Personen. Saa snart vi ere enige derom, falder efter min Mening alt det bort, som det ærede Medlem sagde om den Hæder, som disse Forsfattere skulde være taknemmelige for, og overhovedet det Synspunkt, som er almindeligt anlagt her inde, at man beviser disse Forsfattere en Art Naade. Jeg tror, det er ganske nødvendigt, at vi komme bort deraf for Forsfatternes Skyld. Det er jo muligt, at der i gamle Dage, da det var en Understøttelse fra Kongens Kasse — det var jo den Gang ikke nogen Bevilling — kunde være Tale om et Naadesekretariat; men den Forsatning, vi dog nu i alt Fald quasi leve under, har slaaet fast, at her ikke er Tale om nogen Naade. Naar vi understøtte her paa dette Punkt som paa andre Punkter sfer det alene for Samfundets Skyld og ikke for den enkelte Persons; han faar det, og det er godt for ham, men det er ikke vor Hovedbetragtning, det vil jeg gerne slaa fast. Jeg tror overhovedet, at det er nyttigt, og nødvendigt at fritage denne Bevilling for det Skær af et Naadesekretariat, som man har stræbt at kaste over den, og som jeg anser for meget uheldigt. Men jeg skal saa til Gengæld indrømme det ærede Medlem, at det er ganske sikkert, at disse Understøttelser efter min Mening ikke altid ere blevne bevilgede paa rette Naade; det kan jo meget godt være foreneligt med den Betragtning, jeg nu gjorde gældende, idet man kan tage fejl; det kan baade det ærede Medlem og jeg, og det kan selv det høje Ting; det er ganske sikkert. Det staar fast, hvad vi have gjort; men det kan være en Fejltagelse, hvad vi en Gang have bevilget. Og det er ganske sikkert, at naar jeg ser ned ad Rækken af Understøttelser og Personer, der have faaet Understøttelse i de sidste Aar, og som nu findes paa Anmærkningerne til Finansloven, finder jeg ogsaa, at der er Folk, som jeg ikke tror, at Staten har tilstrækkelig Nytte af at understøtte. Jeg har mine sorte Aar i Fløkken og det ærede Medlem har maaske sine. Sagen er jo den, at vi jo alle vide, hvorledes det tidligere har været en Art...

(Bernsen: Handel!) . . . Ja, ganske rigtig Handel — jeg har selv tidligere anvendt dette Ord — som har været ført angaaende Personer, ganske simpelt paa den Maade, at da Litteraturen og Kunsten var delt i forskellige Lejre, lige saa vel som Politikken, har der ogsaa været Folk her inde i Rigsdagen, som have støttet disse Lejre. Der var Højrefolk, som støttede Højreforsfattere, og der var Venstrefolk, som støttede Venstreforsfattere, og saa gif det naturligvis saaledes, at enhver tog sine; men saa gif det ganske sikkert almindeligt ogsaa saaledes, at da Høire var de mægtigste, fik Høire 2, naar Venstre fik 1, og derfor er det vel ogsaa, at jeg har flere sorte Aar i Fløkken end det ærede Medlem, og naar jeg ser ned ad Fløkken, er jeg ikke fuldt saa fornøjet, som jeg tror andre ere, naar de se ned ad Rækkerne. Den Sikkerhed vi overhovedet have for at give til de rette Personer, er i Virkeligheden kun Afstemningen i Salen, det er det eneste, der kan give Sikkerheden; jeg gaar ud fra, at der igeintem er det eneste virkelige Kriterium sat paa Personen, om han skal have Pengene eller ej. Og naar der derfor nu i Aar er Tale om en Understøttelse til en Forsætter, som det ærede Medlem har nævnt — det er jo ikke behageligt at føre enkelte Navne frem, men jeg er ganske nødt til det, fordi jeg er uenig med den ærede Ordfører i den Henseende; jeg troer, det er den enkelte Person, vi skulle have frem, naar Sagen er til Behandling — men naar der altsaa er Tale om en enkelt Person, der skal have Pengene er det for mig en Sikkerhed, naar Ministeren og Finansudvalget indstille ham, og særligt, naar det er saa heldigt som i Aar, at der ikke er en anden Person ved Siden af, som han skal vejes op imod. Det synes jeg, maatte kunne berolige det ærede Medlems ikke altid lige saa uimfindlige Samvittighed paa dette Punkt. Det ærede Medlem har lige som jeg mange Gange været med til at stemme forskellige Personer ind paa denne Konto, og det er virkelig første Gang, at det ærede Medlem har rejst sig i sin Bælde. (Bernsen: Jeg vil forbedre mig.) Ja, i det hele taget trænger det ærede Medlem vist til Forbedring, og naar dette er Begyndelsen til en Generalforbedring for det ærede Medlem vil jeg ganske sikkert blive fornøjet dermed. Jeg siger altsaa, at naar denne Bevilling i Aar foreslaas af hele Finansudvalget med Ministeren i Ryggen, er der derved en Sikkerhed givet, som vi ellers ikke ere i Stand til at faa saa nemt, men saa er det ganske sikkert, at det til Slutningen kommer an paa Afstemningen her i Salen; derved